

GRZEBANIE ZMARŁYCH W CZASACH PRZEDCHRZEŚCIJAŃSKICH

Ciała ludzi palono, wierząc, że uwolnienie od cielesności pomaga duszy dostać się w zaświaty, czyli do krainy zmarłych. Aby tam się dostać, dusza musiała przepłynąć rzekę znajdującą się „na końcu świata”.

Prochy składano w glinianych naczyniach zwanych **popielnicami**, a te umieszczano w wykopanych w ziemi jamach lub przysypywano piaskiem i kamieniami, tworząc tzw. grób kurhanowy, czyli po prostu kopiec.

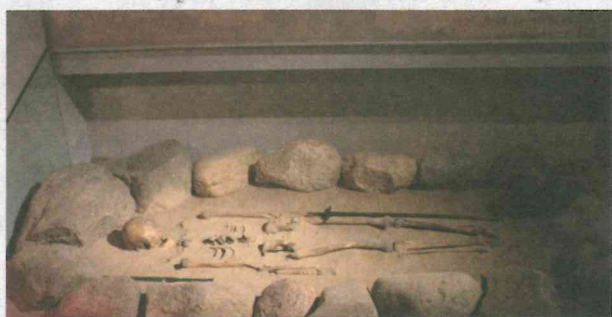
popielnica przeworska – czyli z czasów sprzed przybycia Słowian na ziemię polskie, a więc z czasów germańskich.

Na ekspozycji odnajdziesz **łódź dłubankę** (fragment), która służyła do połowu ryb, przemieszczania się na duże odległości, jak również – w czasach wcześniejszych, przed przybyciem Słowian na ziemię polskie do składania szczątków ciał spalonych po śmierci.

GRZEBANIE ZMARŁYCH W CZASACH CHRZEŚCIJAŃSKICH

Znajdź na ekspozycji muzealnej inne fragmenty związane ze zwyczajami chowania zmarłych w późniejszych czasach, widniejące na poniższych fotografiach, i dopisz, z jakiego wieku pochodzą. Czym różnią się te zwyczaje?

Pochówek szkieletowy z wieku

Kopia sarkofagu biskupa płockiego Andrzeja Noskowskiego z wieku

SŁOWNIK

sarkofag – ozdobna trumna w kształcie ceramicznej lub kamiennej skrzyni

pochówek szkieletowy – sposób grzebania zmarłych poprzez składanie ciała do grobu

pochówek ciałopalny – sposób grzebania zmarłych poprzez spalenie zwłok

grób kurhanowy – grób w kształcie kopca

popielnica – tu: naczynie na prochy ludzkie powstałe podczas obrzędu ciałopalenia